Till läsningen: 1 **u** är mycket svag; säkrast spåras bst. 2—4 **fik** tydliga. Av 5 **ʀ** finnes kvar hst och h. bst. Efter 6—8 **auk** spåras svagt två hst. Därefter är stenytan skadad. Mellan 10 och 11 **r** torde ha funnits 5 runor. 11—12 **ru** tämligen tydligt. Av det följande ordet finnes endast 13 **l** och 16 **u**. 17—19 **ris** tämligen tydligt, men därefter intet mera i denna slinga. Av 21 och 23 synes endast hst, av 22 intet. Slutet av inskriften är fullt tydligt. 34 **k** är icke stunget. — Peringskiöld: **fikn auk . . . litu ris-**; **. . . ahn · hafþi · til · kart.** — Hermelin: **fikʀ · auk oi**; **n · an · hafþi · til · kart.** — Brate: **u̱faikʀ̣ : auk l . . . : ḷ--u : ṛis**; **-ḅ-n · an · hafþi · til · kart.**

Ristningen är visserligen svårt skadad, men den har aldrig varit djupt huggen, och det förefaller ovisst, om den någonsin har innehållit en i vanlig mening fullständig inskrift. Efter 17—20 **ris-** har knappast funnits mera än möjligen ordet *stæin* 'sten'. Synnerligt ovisst är, om Kråktorp-stenen, såsom Brate förmodar, är ristad av runmästaren Balle.

Lilla Väsby, Fogdö sn, Åkers hd.

I *Beskrifningen till Geologiska kartbladet »Ängsö»* säges s. 51: »Dessutom uppgafs, att i en källare vid sistnämnda ställe [Väsby] en annan [runsten] skulle finnas inmurad.» Samma uppgift har Olof Hermelin mottagit: »Wid Lilla Wäsby lärer en runsten vara inmurad uti en byggnad . . . Wid sjelfva gården en kulle med fotkedja ofvanpå hvilken en byggnad är uppförd, källare derunder, i hvilken, enligt sägen, en runsten skall vara inmurad (källaren rappad).» Likaså H. Indebetou, *Södermanlands minnen* 1 (1877), s. 428.

322. Stora Väsby, Fogdö sn, Åkers hd.

Pl. 161. Pl. 4: B 708.

Litteratur: B 708, L 961. Ransakningar 1667—84; J. Peringskiöld, F l 5: 2, Monumenta Sudermanniæ; O. Hermelin, Åkers härad, s. 4, 6, 75.

Äldre avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 708); Hermelin a. a.; Brate 1896, 1919 (ATA).

Stenen står rest o. 200 m. V om Stora Väsby, på norra sidan av en numera föga brukad byväg. Dess plats är utmärkt å Geologiska kartbladet »Ängsö».

I *Ransakningarna* uppges från Fogdö 1682, att »uppå Stora Wääsby gärde äro twå Stenar, som haffua, som säges, bookstäfwer uppå sig». I en odaterad relation (av Daniel Lundius) talas endast om en sten, på »Stora Väsby gärde». Samma lokaluppgift har Peringskiöld, som har avtecknat stenen. På 1860-talet säges den ligga i ett röse på ett gärde alldeles invid vägen till Sörby. Den restes år 1931 på bekostnad av jordägaren och Södermanlands Fornminnesförening.

Granit. Höjd 3 m., bredd 0,45—0,50 m.

Ristningen består endast av ornament och, i centrum, ett kors. Slingorna äro mycket smala och ha säkerligen aldrig varit avsedda att bära runor.

Möjligen har en gång, såsom i *Ransakningarna* säges, vid Väsby funnits två resta stenar vid sidan av varandra. Den ena torde i så fall icke ha haft någon ristning.

323. Åsby, Helgarö sn, Åkers hd.

Pl. 3: B 705.

Litteratur: B 705, L 963. Ransakningar 1667—84; J. Peringskiöld, F l 5: 2; hs R 552 i Uppsala Univ.-Bibl., nr 25; J. P. Tollstorp, Beskrifning om Södermanland 2 (1838), s. 99; O. Hermelin, Åkers härad, s. 87.

Avbildningar: Peringskiöld a. a. (och B 705); anonym teckning i R 552.